

U OVOM BROJU:**EVANĐELJE***Ota Vožeh***SIGURNOST U
NESIGURNIM
VREMENIMA***Stanislav Kačmarčík***HRIST, GOSPOD I
SPASITELJ***William H. Pape***ZAJEDNIŠTVO (2)***Dietrich Bonhoeffer***VILIJAM KERI***James C. Hefley***misaone refleksije****SionT InBox****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević**Vlatko i Jelena Dir***Tekstove priložili:***Stančević Sreten*

*"Čudite se tome, nebesa, i zgrozite se i upropastite se!
Veli Gospod. Jer dva zla učini moj narod: ostaviše
mene, izvor žive vode, i iskopaše sebi studence,
studence isprovaljivane, koji ne mogu da drže vode."
(Jer. 2:12-13 RDK)*

Zamislite sebe kako živite u sušnoj zemlji, gde imate na raspolaganju vrlo malo vode. Da bi ste sebi i svojoj porodici omogućili opstanak, morate napraviti rezerve vode. Potrebno je da, recimo u steni iskopate cisternu. I latite se posla, pa, radite naporno mnogo meseci, da bi ste u steni napravili bazen koji će za vas čuvati dragocenu vodu, koja život znači. Posle mnogo vremena, rada, znoja i žuljeva priveli ste svoj posao kraju. Došlo je vreme da se vaša cisterna napuni vodom. Međutim, na vašu nesreću otkrivате, da cisterna pušta vodu, da nije kadra da vam osigura očekivane zalihe vode. Zaključite da ste mnogo meseci napornog rada, utrošili uzalud.

Zar ova priča nije slika naših uzaludnih nastojanja, da pronademo nešto što će našem životu dati smisao i puninu?

Bog je preko proroka Jeremije poručio narodu da je "ostavio... izvor žive vode", koji teče odmah pored njih. A da su umesto toga odlučili, da sebe, svoje vreme i znoj ulože u izgradnju ispućanih cisterni, gde bi za sebe čuvali ustajalu kišnicu.

Dragi naši čitaoci,

muči li vas duhovna žeđ, da pronadete konačni duševni mir i sigurnost u svom životu? Onda pridite Božjem izvoru žive vode, koji dolazi iz velikih dubina. Njegova voda utažuje žeđ srca. Jedino što može zadovoljiti težnje vašeg srca. Sve drugo je prevara, podvala i razočaranje, i to je voda koju nudi ovaj sveta. Dok Isus poručuje: "A ko pije od vode koju ću mu ja dati - neće ožedneti doveka, nego će voda koju ću mu ja dati postati u njemu izvor vode koja uvire u večni život." (Jn. 4:14 EČ).

Vaša, SIONSKA TRUBA.

EVANĐELJE

Ota Vožeh

"Tamo gde se propoveda evanđelje u njegovoj punini i u sili Svetog Duha, crkva neće samo opstati nego će i rasti. Tamo gde se evanđelje na razne načine razvodnjava, nema prave istinske moći i sile, molitveni život nestaje, i sve postaje samo forma i fikcija. To me jako žalosti."

Ovo su reči Čarlsa Sprdžena, napisane u jednom njegovom članku iz 1887. godine. Sto godina kasnije (1990. godine) u SAD je izdata knjiga koja sadrži poglavlje koje nosi naziv "Drugo vreme traži drugo propovedanje". Njen autor se ne slaže sa time da su propovedi iz 19. veka pogodne i za današnje vreme. On kaže da svako vreme traži svoj način propovedanja. Drugim rečima: čovek 20. veka treba da čuje drugačije evanđelje od onog koje je čuo čovek iz 19. veka.

Ovakvo razmišljanje je u direktnoj suprotnosti ne samo sa Biblijom, nego i sa razmišljanjem drugih ljudi. Daglas D. Webster u svojoj kritici crkvenog marketinga govori sledeće: "Biblijsko propovedanje je nekada bilo potpuno usmereno na Boga, otkrivalo je greh i motivisalo je na promenu života. Današnje propovedanje se koncentriše pre svega na čoveka i njegove potrebe. Današnje propovedanje se trudi više da zabavi nego da dotakne srca i duše."

U današnjim propovedima je toliko ilustracija, da slušalac zaboravi na biblijsku istinu, koja treba da bude izložena. Toliko ličnih primera, da slušalac poznaje bolje propovednika od samog Hrista. Toliko primera iz života, da je slušati nedeljnu propoved zanimljivije nego čitati novine. Onda uopšte ne čudi što površni hrišćani izlaze iz crkve podstaknuti i oduševljeni. Njihova sebičnost je ostala netaknuta. Njihove misli i srca su dotaknuta samo zanimljivom i površnom teologijom, hrišćanskim frazama i događajima koji podstiču jake emocije.

Međutim, i dalje ostaje pitanje: Da li je stvarno bila verno i efektivno propovedana Božja reč, koja istinom Isusa Hrista potkopava dobro izgrađene zone nedodirljive spokojnosti, i prodiere kroz fasadu lažnog samozavaravanja o sopstvenoj sigurnosti?

Savremena crkva je više angažovana oko ljudskih emocionalnih potreba, nego oko duhovnih nedostataka. Daje se naglasak na osećanja samoće, strah od neuspeha, nedostatak samopouzdanja, osećanja zlovolje, depresije, diskriminacije i dr. Neka osećanja su stvarna, druga su veštački izazvana psihološkim pritiskom i manipulacijom. Tumači se da su razne zavisnosti, poput narkomanije, alkoholizma, ili seksualni promiskuitet, posledice ili manifestacije psiholoških smetnji i nedostataka. Međutim, na ono najvažnije, na koren sveskog zla - ljudsku pokvarenost i greh - na to se potpuno zaboravlja.

Propovednici danas ne govore o tome šta Bog traži od čoveka. Od Boga se pravi sluga, koji će "ispuniti svaku ljudsku potrebu". Potpuno se odbacuje biblijska činjenica da je svaka ljudska potreba ispunjena samo "u Isusu Hristu". Međutim, Isus Hristos je Gospodar! Gospodar, koji ima sasvim jednostavne zahteve od čoveka. Zahteve, o kojima se ne govori, zato što su isuviše teški, i zato ljudi o njima ne žele ni da govore. Zato su za propovedaonicama sve više učitelji koji govore ljudima "kao što ih uši svrbe" (2. Tim. 4,3). Neka nas Bog sačuva od takvog razmišljanja i delovanja! Nek nas Bog sačuva od "Hrista za masovnu upotrebu" i "crkve za masovnu upotrebu"!

Realnost je takva da niko ne može praktikovati moderne načine crkvenog i evangelizacionog marketinga, a da istovremeno ostane veran Pismu. Propovednici, koji se trude da popularizuju evanđelje, ne mogu da propovedaju celu istinu. Oni, koji žele da prilagode evanđelje ovom svetu, pre ili kasnije, doći će u kontradikciju sa biblijskim istinama.

Evanđelje nije moguće žrtvovati "zahtevima vremena", zato što je evanđelje samo jedno, i to ono pravo evanđelje koje je izvan vremena i prostora. Bilo koje drugo "evanđelje" nema snage. Jako dobro znamo da to nisu naši doživljaji, niti nekakve ilustracije, niti interesantno propovedanje, nego samo čisto EVANĐELJE, i ono je "sila Božija na spasenje svakome koji veruje" (Rim. 1,16).

Poslanica Rimljanima je, pored ostalog, i komentar evanđelja. Odmah u prvom stihu svoje poslanice apostol Pavle se predstavlja kao "izabrani za evanđelje Božije". Evanđelje je bilo temelj njegove službe. U poslanici Rimljanima govori o ljudskom grehu i Božjem gnevu (poglavlja 1-3), o opravdanju i sticanju

pravednosti (poglavlja 3-5), o odabiru i praktičnoj pravednosti (poglavlja 6-8), o izabranju Izraela i o odbacivanju Isusa Hrista od strane tog istog izabranog naroda (poglavlja 9-11). U zadnjim poglavljima apostol piše o praktičnoj primeni pojedinih istina iz evanđelja u čovekovom životu. On želi da vernicima u Rimu naglasi centralno mesto koje evanđelje treba da ima u životu i službi svakog vernika.

Kada govorimo o evanđelju, često mislimo samo na neku "evangelizacionu poruku" - to evanđelje sigurno jeste... Samo što je evanđelje nešto mnogo više od evangelizacionog propovedanja sa četiri, ili pet tačaka. Evanđelje je u biblijskom smislu potpuno otkrivena istina o Isusu Hristu (Rim. 1,1-6; 1. Kor. 15,3-11). Evanđelje se ne zaustavlja samo kod spasenja i opravdanja verom, već obuhvata u sebi sve aspekte spasenja - od posvećenja do proslavljenja. Značaj evanđelja nije samo u obraćenju i nanovorođenju, nego se odnosi na celokupno iskustvo vernika. Kada apostol Pavle i ostali novozavetni autori govore o navešćivanju evanđelja, ne misle pod tim samo na evangelizacionu poruku za neverne (Rim. 1,15).

Sva služba prvobitne crkve je bila koncentrisana na evanđelje. Niko se nije ni setio, da treba povećati posećenost crkve raznim diskusijama o politici, o kulturnim zbivanjima, o preduzetništvu, ili organizovanjem nekakvih "interesantnih hrišćanskih susreta". Crkva je u potpunosti bila usredsređena na pripremu vernika za propovedanje evanđelja svetu.

Apostol Pavle je imao veliku želju da ode u Rim. Razlog za to nije bila želja da se posete stari prijatelji, niti želja da se govori pred tamošnjim skupom, niti je posetom Rimu hteo izbeći progonstvo, zato što je dobro znao, da će upravo tamo biti predmet progona. Apostol Pavle je jednostavno čeznuo da u Rimu propoveda evanđelje. U osmom stihu u prvom poglavlju poslanice Rimljanima piše sledeće:

"Prvo, dakle, zahvaljujem Bogu svom kroz Isusa Hrista za sve vas što se vera vaša glasi po svemu svetu. Jer mi je svedok Bog, kome služim duhom svojim u jevanđelju Sina njegovog, da vas se opominjem bez prestanka, moleći se svagda Bogu u molitvama svojim da bi mi kad Božija volja pomogla da dođem k vama." (Rim. 1, 8-10 RDK).

Obratimo pažnju na deveti stih:

"Bog, kome služim duhom svojim u jevanđelju Sina njegovog..."

Za Pavla je propovedanje evanđelja bilo akt duhovnog poštovanja Boga. Reč "služim" izražava realnost "poštovanja" (isto tako i u Fil. 3,3). Pavle je poštovao Boga tako što je propovedao evanđelje. Za njega je propovedanje evanđelja bilo istovremeno obaveza i pogodnost (1. Kor. 9,16; Rim. 1,15). Obaveza i prednost. Poštovanje Boga. Tako se propoveda evanđelje!

U jedanaestom stihu saznajemo da je Pavlu bilo važno duhovno blagostanje ljudi kojima je služio:

"Jer želim videti vas, da vam dam kakav duhovni dar za vaše utvrđenje."

Na kakav dar misli? Sigurno ne misli na darove Duha koje dodeljuje samo Duh (1. Kor. 12,7-11). Pavle misli na nekakvu duhovnu vrednost, koja bi ohrabrila vernike u Rimu. Mislim da je reč upravo o daru propovedanja evanđelja. Hteo je svoju braću i sestre da ohrabri rečima evanđelja.

Pavle je na kraju stigao u Rim i završio u zatvoru. Međutim, upravo tamo, u rimskom zatvoru, dokazao je, da je uvek bio ozbiljan sa propovedanjem evanđelja. I pored nepovoljnih okolnosti u kojima je bio, i nesigurnosti u vezi sa sopstvenom budućnošću, propovedao je evanđelje, i Jevreji sa kojima je bio u kontaktu su poverovali u Hrista. Pavle svoju poslanicu Filipljanima, koju je napisao upravo u rimskom zatvoru, završava sa sledećim pozdravom:

"Pozdravljaju vas svi sveti, a osobito koji su iz doma Cezarovog." (Fil. 4,22) Tako se i u Cezarovoj kući čulo evanđelje i donelo je svoje blagoslovene plodove zahvaljujući apostolu Pavlu.

"Od Pavla, sluga Isusa Hrista, pozvanog apostola izabranog za jevanđelje Božije." (Rim. 1,1) Za apostola Pavla nije bilo značajnije službe od ove. A za tebe? ◀

Izvor: Zapas o Dušu, br. 70.

SIGURNOST U NESIGURNOM SVETU

Stanislav Kačmarčík

Izvor sigurnosti imamo u Gospodu Isusu Hristu, koji govori:

"Ne boj se, ja sam Prvi i Poslednji. I Živi: i bejah mrtav i evo sam živ va vek veka, amin. I imam ključeve od pakla i od smrti!"
(Otkrivenje 1,17)

"I ne bojte se onih koji ubijaju telo, a dušu ne mogu ubiti!" (Matej 10,28)

"Ne boj se malo stado! Jer bi volja vašeg Oca da vam da carstvo." (Luka 12,32) "Data mi je sva moć na nebu i na zemlji... Gle, ja sam s vama sve dana do svršetka veka."
(Matej 28,18 i 20)

Pavlu je rekao: **"Ne boj se, nego govori, i da ne učutiš... Jer sam ja s tobom, i niko se neće usuditi da ti šta učini; jer ja imam veliki narod u ovom gradu."** (Dela 18,9-10)

I zato zajedno sa apostolom Pavlom ispovedamo: „**Ko će nas rastaviti od ljubavi Božije? Nevolja li ili tuga? Ili gonjenje? Ili glad? Ili golotinja? Ili strah? Ili mač? Kao što stoji napisano: Za Tebe nas ubijaju vas dan, drže nas kao ovce koje su za klanje. Ali u svemu ovome pobeđujemo Onog radi koji nas je ljubio. Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar može nas rastaviti od ljubavi Božije, koja je u Hristu Isusu, Gospodu našem.**" (Rimljanima 8,35-39).

U savremenom svetu postoji očiglednih sedam uzroka nesigurnosti. Ovi uzroci su usko vezani sa sedam događaja gde su vidljivi znaci koji najavljuju drugi dolazak našeg Gospoda Isusa Hrista.

1. Učestale klimatske promene u prirodi prouzrokuju povećanje nesigurnosti

"Prilikom najjačeg ikada izmerenog zemljotresa na okeanskom dnu u blizini Sumatre, na Božić, 26. decembra 2004. godine desilo se nekoliko stvari odjednom: katastrofa, zemljotres, promena reljefa okeanskog dna, ogromni

rušilački talasi i bespomoćnost ljudi... Tačno dvanaest država trpi posledice ove katastrofe... Konačan broj ljudskih žrtava je dostigao cifru od preko 270.000, desetine hiljada su bolesni, milioni su ostali bez krova nad glavom, pet miliona ljudi nema nikakvu pomoć... To je bio najjači zemljotres svih vremena - 8,9 stepeni po Rihterovoj skali... OUN je dala saopštenje da se radi o najvećoj katastrofi ikada zabeleženoj. Ovaj put to nije pogodilo samo neku udaljenu zemlju, nego ceo svet. Ljudi iz celog sveta, koji su tamo bili na odmoru, poginuli su od rušilačkog cunamija, ili su bili ranjeni, ili još uvek trpe psihičke posledice zbog ličnog gubitka. To su ljudi iz Francuske, Britanije, Italije, Švajcarske, Austrije, Nemačke, Holandije, Švedske, Izraela, Danske, Češke itd. Za Nemačku je to bila najveća prirodna katastrofa... Osim toga, govori se da je Zemljina osa prilikom ovog zemljotresa u Indijskom okeanu pomerena za 8 do 10 centimetara, što bi moglo promeniti dužinu trajanja dana.

Potresi su mogli da se izmere i u Nemačkoj. Na mernoj stanici Ridesdorf u Berlinu je izmereno pomeranje tla čak za 13 centimetara. Cunami talas se širio brzinom od 700 kilometara na sat.

Na strani 11 je napisano: "Godina 2004. je proglašena za godinu rekordnog broja katastrofa još pre nego što se desio ovaj strašan zemljotres. Poplave su bile na Haitiju i Dominikanskoj republici. Jake oluje (četiri tajfuna zaredom) napravile su veliku štetu širom SAD-a, Japan je pogodilo 20 dosada najsnažnijih orkana. Brazil je pogodio tajfun prvi put zabeležen u istoriji te zemlje. Najjači tajfun u poslednjih 48 godina pogodio je i Kinu. Osim katastrofe na Sumatri u svetu se dogodilo još oko 200 do 300 prirodnih katastrofa sa više od 21.000 poginulih i štetom većom od 105 milijardi dolara." (Časopis, "Krik u tami")

Ove godine je češki dnevnik PRAVO na naslovnoj strani objavio tekst u kome **vodeći svetski naučnici upozoravaju da svetu preostaje samo deset godina do katastrofalne promene klime.** U članku piše: "Globalne klimatske promene će za deset godina poprimiti nepovratnu katastrofalnu dinamiku, ako političari i industrijalci ne naprave rapidne korake ka očuvanju životne sredine i promeni ponašanja civilizacije", konstatuje međunarodni tim eksperata. Bivši američki ministar izjavljuje: "Ekološka bomba otkucava!"

Naučnici konstatuju, da ako se nastavi sa dosadašnjim tempom emitovanja ugljen monoksida i ugljen dioksida u atmosferu, za deset godina će koncentracija ovih gasova, koji sprečavaju hlađenje zemlje, dostići kritičnu tačku. Posledice će biti katastrofalne za veći deo civilizacije. Pokrenuće se procesi koji neće moći da se kontrolišu, i koji će imati uništavajuće efekte na celu prirodu i za ljudsku civilizaciju." Naučnici imaju jako tmurna predviđanja za sutrašnjicu ovog sveta.

Sve to je Isus predskazao: "I biće znaci na suncu i mesecu i na zvezdama; i ljudima na zemlji tuga od smetnje i od huke morske i valova. **Ljudi će umirati od straha i od čekanja onog što ide na zemlju**" (Luka 21,25-26).

2. Nesigurnost dolazi zbog sve veće ekspanzije zla

U savremenom svetu **zlo postaje sve agresivnije**. "Sinovi zla" koriste najmoderniju tehnologiju, medije i svakakva ostala moguća sredstva, da bi širili svoje ideje, uticaj i zlo u najrazličitijim oblicima i u sve pore ljudskog društva. Takođe, opremljeni su i najmodernijom ratnom tehnikom.

U porastu je i međunarodna nesigurnost, koju prouzrokuje rast terorizma, stalno povećanje broja terorista - samoubica koji ugrožavaju ljude širom sveta. Očigledna je nesposobnost državnih organa da stanu na put međunarodnom terorizmu. Kakvu sigurnost imamo u ovom nesigurnom međunarodnom okruženju?

Gospod Isus govori: "Ne bojte ih se dakle; jer nema ništa sakriveno što se neće otkriti... I ne bojte se onih koji ubijaju telo, a dušu ne mogu ubiti! Ne bojte se, dakle; vi ste bolji od mnogo vrabaca." (Matej 10, 26-31).

3. Nesigurnost se uvećava zbog loših međuljudskih odnosa

Uzrok nesigurnosti je takođe i **pogrešno shvaćena sloboda**. Mnogi ljudi misle da je sloboda neograničena samovolja. I nekontrolisana demokratija može biti izvor ogromnog zla. Prestaju da važe neki osnovni etički zakoni, koji su važili stotinama godina. Korupcija, prevare, neobuzdana želja za

bogaćenjem i prodiranje kriminala u sve ljudske delatnosti.

Na brak se u mnogim slučajevima gleda kao na teret i nepotrebnu stvar. Stalno se povećava broj razvoda. Sve je veći broj dece iz razvedenih brakova. Revija "Život vere" u tekstu "Bračna etika" iznosi zanimljive podatke: "70 % ljudi sa izrazitim sociološkim patologijama je izraslo u porodicama gde nije bilo oca: 70 % zatvorenika, 70% ubica, 70% mladih odbeglih od kuće, 70% delikvenata. Razvod roditelja, dakle, ima katastrofalan uticaj na njihovu decu.

U seksualnim odnosima su se izgubile sve norme. Neograničen seksualni život omladine se smatra kao potpuno normalan, grupni život postaje savremeni životni stil, a neprihvatanje odgovornosti za drugog se smatra kao nešto jako pozitivno. **Homoseksualizam se glasno nameće i proglašava za "normalan" način zajedničkog života**.

24. januara 2005. godine, radio-žurnal je objavio sledeću vest: **"Evropska civilizacija posrće i urušava se pod teretom nemorala, seksualne neobuzdanosti, prostitucije, homoseksualizma, narkomanije i pijanstva."**

Gospod Isus je ovakvo stanje ljudskog društva tačno prorekao: "I kako je bilo u vreme Nojevo onako će biti u dane Sina čovečijeg. Tako kao što bi u dane Lotove. Tako će biti i u onaj dan kad će se javiti Sin čovečiji." (Luka 17,26-30).

O međuljudskim odnosima je Pavle u 2. Timoteju 3,1-4 napisao sledeće: **"Jer će ljudi postati samoživi, srebroljupci, hvališi, ponositi, hulnici, nepokorni roditeljima, neblagodarni, nepravedni, neljubavni... itd, koji više mare za slasti nego za Boga."**

4. Izvor nesigurnosti je i to što su hrišćani i crkva potpuno omanuli

Biblijski i reformacijski principi su relativizovani: Sola skriptura, Solus Hristus, sola gratia, sola fide - su pojmovi koji se spominju uglavnom samo u istoriji.

Teološki fakulteti izučavaju svetovnu - istorijsko-kritičku teologiju. Negativni uticaj takvog izučavanja je vidljiv kod hiljada sveštenika, koji ne priznaju Bibliju kao Duhom Svetim inspirisanu Božju Reč.

Prof. teologije Eta Linerman u knjizi **Original ili kopija** daje tačan pogled na istorijsko-kritičku teologiju u svetlu Biblije. Ona kaže: **"Moje NE istorijsko-kritičkoj teologiji proističe iz moga DA našem predivnom Gospodu i Spasitelju Isusu Hristu i slavnom iskupljenju, koje je i za mene dovršio na Golgoti."** Kao đak kod Bultmana, Fuhsa, Gogartena i Ebelinga bila je veoma uspešna profesorka teologije na univerzitetu u Braunšvajgu, počasnica profesorka Novog zaveta na Filips univerzitetu u Marburgu i član Društva za istraživanje NZ. Godilo joj je sve veće priznanje od kolega. Bila je uverena da svojim teološkim radom služi Bogu i doprinosi širenju evanđelja. Pa, ipak je na kraju morala da prizna kako ovaj "naučni rad sa biblijskim tekstovima" sa stalnim preskakanjem nekih poglavlja, ne može objavljivati nikakvu istinu, i da je kao takav način širenja evanđelja - totalno neplodan. Ovo saznanje ju je dovelo do velike frustracije. Na kraju joj je Gospod govorio kroz jednog brata, i ona je uz veliku Božju pomoć i ljubav prepustila svoj život Isusu. **"Odjednom mi je postalo savršeno jasno da sam za svoje studente bila slepi vođa, i jako sam se kajala zbog toga."** I odjednom se našla pred odlukom: da li svojim razumom kontrolisati to što se pročita u Bibliji ili jednostavno prepustiti Svetom Duhu da promeni mišljenje?" "Tačno sam u svom srcu znala, i to ne kroz ljudske reči, nego svedočanstvom Svetog Duha, da je moj dvoični život bio greh. Sada sam srećna i zahvalna, što mi je ta krivica skinuta sa leđa, jer ju je Isus odneo na krst. Zato kažem NE istorijsko-kritičkoj teologiji. **Otpadom i grehom smatram sve, što sam učila druge i napisala pre nego što sam svoj život dala Isusu."**

U prvom delu knjige navodi osnove teologije kao nauke i u dvanaest tačaka pokazuje kako se teolog stavlja iznad Božje Reči i ne priznaje njenu inspiraciju Svetim Duhom.

U drugom poglavlju konstatuje: razum je iznad Svetog Pisma. Razum odlučuje šta je u Pismu istina i stvarnost, šta je sigurno, moguće, nemoguće ili se uopšte nije desilo. Razum odlučuje da li ćemo na Boga gledati kao na odlučujući subjekat, ili se radi samo o ljudskom umišljanju pojma Bog. Osnovni način rada u istorijsko-kritičkoj metodi jeste **apsolutizacija ljudskog razuma kao kontrolnog organa.**

Kakve su posledice širenja takve teologije? Propovednici govore ljudsku filozofiju, a ne Reč Božju. Nezainteresovanost članova crkve je sve

veća, slušaocima ovakva reč ne daje nikakvo svetlo niti snagu za život. Sve je više ljudi koji govore da priznaju Boga, ali im crkva nije potrebna.

Sve veći nemoral zahvata i crkvene krugove. Propovednici koji su odrasli uz ovakvu teologiju smatraju da biblijski pogled na homoseksualizam treba modifikovati, jer je zastareo. Sve je veći broj ljudi, koji traže crkveni blagoslov za homoseksualce. 15. februara 2005. godine anglikanski biskup je dobio peticiju sa osam hiljada potpisa. Potpisani su tražili da crkva javno prizna homoseksualne radnike unutar crkve, kako muškarce tako i žene.

Velika nezainteresovanost hrišćana je znak vremena. Hristos je prorokovao: **"Ohladiće ljubav mnogih."** Biće to doba najveće duhovne mlakosti u istoriji. Matej 24,12; Otkrivenje 3,15-17... se danas se upravo obistinjuje.

Znak vremena u kome živimo biće i **progon vernih sledbenika Gospoda Isusa Hrista.** Hristos je rekao: "Tada će vas predati na muke, i pobiće vas, i svi će narodi omrznuti na vas imena mog radi." (Matej 24,9). I danas ima hrišćana koji više ljube Hrista i Njegovu Reč, od svog sopstvenog života. Oni će pre da za Njega umru, nego li da naprave kompromise sa grehom i zlom.

5. Nesigurnost raste i sa sve većim antisemitizmom u svetu

Islamski svet mrzi Izrael i trudi se da ga uništi, sve više se govori kako jerusalimski Hram uopšte nije ni postojao. I OUN javno podržava Palestine. U časopisu "Poziv u ponoć" iz juna 2004. godine je objavljena sledeća vest: "Izraelska vojska je protestovala protiv UNRWA, pomoćne organizacije OUN, da u svojim sanitetskim vozilima prevozi naoružane Palestine. OUN to zna, ali ne želi da obelodani kompromitujući materijal, rekao je generalmajor Josef Mišlav u protestnom pismu upućenom generalnom guverneru UNRWA."

Prosto je neverovatno, da je i u Evropi zabeležen porast antisemitizma. Sve je više ljudi koji tvrde kako nikakav holokaust nije ni postojao, i da je to samo jevrejska izmišljotina. U Evropskoj uniji je sve veća mržnja prema Izraelu i javna podrška Palestincima. U nedelju, 10. aprila 2005. godine u televizijskim vestima

je rečeno da se u Češkoj godišnje održava četrdeset neonacističkih koncerata sa antisemitskom pozadinom.

Postoji velika napetosti u Izraelu oko rešavanja pitanja Jerusalima, tj. Hramske gore - kome će pripasti. Prorok Zaharija (12,2-3) je preokao da će Jerusalem biti jako težak problem - težak kamen svim narodima.

6. Strah proširuje i naučni napredak. Genetika povećava strah i bojazan

Jaroslav Daniška, savetnik ministra unutrašnjih poslova Republike Slovačke, u članku **Zašto bi hrišćani trebalo da budu protiv evropskog ustava** piše sledeće: "Nalazimo se u srži dešavanja. U SAD je poslednjih decenija prisutna tzv. "američka bolest". To je oblik tiranije manjine. Umesto ljudi, njihovih kongresmena i predsednika u mnogim oblastima je jedini vladar Najviši američki sud. I on je loš vladar. Umesto odbrane prava, on prirodna prava narušava. Tako naprimer, iako se u američkom kongresu u vezi sa pitanjem abortusa uopšte nije glasalo, "pravo na abortus" se u Americi shvata i primenjuje više nego bilo gde u Evropi. Slično je sa puno drugih stvari. Američka bolest je tzv. Sudski aktivizam, kada sudovi samovoljno tumače tekst ustava, i tako podstiču nastanak sve više novih "prava". Ne radi se o klasičnim, prirodnim ljudskim pravima. Radi se o bespravljju. To su interesi koji ugrožavaju, ili čak potpuno uništavaju, ljudska prava. Tako smo saznali da dete nema prava na život, zato što njegova majka ima zvanično "pravo" da bira hoće li ga ubiti. Ovakvo pravo u američkom ustavu ne postoji. Najviši sud ga je upravo u ustavu pronašao. Bolje rečeno "izvukao"ga je odatle, iz prava na privatnost.

Zašto ovo navodim? Pravo na privatnost je i deo predloga teksta ustava EU (član II-67). Zato je samo pitanje vremena, kada će se ovo pravo primeniti kao pravo na abortus, znači kada se na američki način takvo bespravljje "izvuče". Sličnih primera u tekstu predloga ustava EU ima više. Spomenuću još samo dva: nedovoljna zabrana kloniranja (predmet je samo reproduktivno kloniranje, ne i terapeutsko; član II-63 tačka 2 stav D) i ponovo ponavljana zabrana diskriminacije (članovi I-2, I-4, II-81, itd), koja može postati, i postaće oruđe borbe protiv porodice zasnovane od strane jednog čoveka i jedne žene."

Danilovo proročanstvo 12,4 govori "...i **znanje će se umnožiti**." Ono se svakodnevno ispunjava pred našim očima. Dvadeseti vek je bio vek izuzetnog napretka u poznavanju tajni prirode i njenih zakona. Taj neverovatno ubrzani napredak znanja i ljudskih intervencija u prirodu koja je stvorena Bogom je još jedan očigledan znak vremena.

7. Nesigurnost koja proističe iz sve veće globalizacije

Svedoci smo da se sve više **podstiče globalna politika** na račun samostalnosti pojedinih država. Ekonomski kolosi uništavaju sitne preduzetnike i sve više ovladavaju svetom. Realizuje se **globalna ekonomija**. Postoji jaka težnja za međusobnim približavanjem svih religija i međusobnim priznavanjem kao potpuno istih vrednosti, i različitih puteva ka Bogu. **Religiozna globalizacija** je u punom zamahu.

Tri globalizacije - političku, ekonomsku i religijsku predvideo je Jovan u Otkrivenju 13. **Politička globalizacija**: "...i **dana joj bi oblast** nad svakim kolenom i narodom i jezikom i plemenom." (Otkrivenje 13,7b).

Ekonomska globalizacija: "I učini sve, male i velike, bogate i siromašne, slobodnjake i robove, te im dade žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelima njihovim, **da niko ne može ni kupiti ni prodati**, osim ko ima žig, ili ime zveri, ili broj imena njenog." (Otkrivenje 13,16-17).

Religijska globalizacija: "I čudi se **sva zemlja** iza zveri, i pokloniše se zmiji, koja dade oblast zveri." (Otkrivenje 13,3b). "I pokloniše joj se **svi koji žive na zemlji** kojima imena nisu zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta, koje je zaklano od postanja sveta." (13,8).

Ovo nije vreme za "spavanje"...

Ako pažljivo i budno pratimo dešavanja u svetu, primetimo da u narodima raste nesigurnost i strah od budućnosti. Mi, koji verujemo Hristu, vidimo da sve što se dešava nosi na sebi jasna **obeležja koja nagoveštavaju drugi Hristov dolazak**. Ostajemo bez reči kada shvatimo tačnost biblijskih proročanstava, koja se ispunjavaju u svim gore navedenim oblastima ljudskog delovanja. Hristos nam govori: **"A kad se počne ovo zbivati, gledajte i podignite**

glave svoje; jer se približuje izbavljenje vaše." (Luka 21,28).

Sveto Pismo jeste Reč Istine. Nema ni najmanje sumnje u vezi sa tačnim ispunjenjem svih biblijskih proročanstava. Za Božji narod to znači jasan poziv: **Veruj u potpunosti Božjoj Reči**, pažljivo ispituj biblijska proroštva, trudi se da živiš posvećenim životom i sa ljubavlju pozivaj ljude ka jedinom Spasitelju Isusu Hristu.

Ko može imati sigurnost u ovoj nesigurnosti? Samo onaj, koji je u rukama Isusa Hrista: "**Moje ovce čuju mog glasa, ja ih znam, idu za mnom i ja ću im dati život večni: neće poginuti nikada i niko ih neće iz moje ruke istrgnuti!**" ◀

Izvor: "Svit" (Sveslovačka misionarska konferencija; 5-7. maja, 2005.)

HRIST, GOSPOD I SPASITELJ

William H. Pape

"I reći ćeš u ono vreme: Hvalim Te, Gospode, jer si se bio razgnevio na me, pa se odvratio gnev Tvoj, i utešio si me. Gle, Bog je spasenje moje, uzdaću se i neću se bojati, jer mi je sila i pesma Gospod Bog, On mi bi Spasitelj.

S radošću ćete crpsti vodu iz izvora ovog spasenja. I tada ćete reći: Hvalite Gospoda, glasite ime Njegovo, javljajte po narodima dela Njegova, napominjite da je visoko ime Njegovo.

Pojte Gospodu, jer učini velike stvari, neka se zna po svoj zemlji. Klikuj i pevaj, koja sediš u Sionu, jer je Svetac Izrailjev velik posred vas." (Isaija 12 RDK)

Svet je podeljen oko jednog jedinog. Plima i oseka čovekovih različitih mišljenja okreću se oko jednog pitanja, a to je da li je Isus Hrist Gospod ili nije. Današnji kaos u svetu i preteći sukobi su zapravo ishod ove temeljne činjenice, koja se odnosi na položaj Isusa Hrista u vezi sveukupne ljudske rase. Ljudi se nisu strogo podelili oko pitanja postojanja Stvoritelja. Oni se, naime ne mogu složiti u vezi sa Spasiteljem (Mesije) koji je Gospod Isus.

Osim vrlo malog broja nesigurnih ateista, čovečanstvo spremno i jednodušno prihvata zamisao o Bogu Stvoritelju. Muslimani se u tome slažu sa hrišćanima. Budisti se u većini isto tako slažu sa hrišćanima. Čak i animisti, koji se klanjaju kamenju i drveću, maglovito shvataju da postoji Onaj koji je iznad svega onoga što oni obožavaju. U zapadnom svetu retko nalazimo čoveka koji ne veruje u Boga. Čak i u prostranim područjima, koja su zahvaćena slepilom paganske filozofije, ljudima je dopušteno da obožavaju i veruju u Boga sve dok se religija ne upliće u politiku države. Vera u postojanje Boga ne smatra se opasnom za političko uređenje niti pretil državnoj vlasti. Čovekove zamisli o Stvoritelju često su izobličene, ali je ipak priznavanje Boga kao Stvoritelja sveopšte prisutno među ljudima.

Upravo se na toj osnovi traži neka vrsta ujedinjenja čovečanstva. To, da svi verujemo u "istoga" Boga iznosi se kao dokaz da su svi ljudi braća. Ali ako uporno tvrdite da je Hrist jedini Gospod, svet će se onda podeliti. Dok se Boga Stvoritelja na ovaj ili onaj način obožava posvuda, Hrista se kao Gospoda ne priznaje. Tako među ljudima On nije taj koji je izjednačen sa Bogom Ocem. Njegova jednakost sa Bogom je tvrdnja koju svet često osporava i negira. Ljudi ne žele dati Hristu ono što su spremni dati Bogu-Ocu. Na Dan pedesetnice, Petar je zahtevao da se Hrista prizna kao Gospoda, a Crkva postavlja taj zahtev još i dan danas. Toj se istini mnogi i danas žestoko opiru, svet još uvek nije prihvatio Hrista kao jedinog Gospoda - Mesiju.

Za hrišćane je to jednostavno. Barem teoretski, Hrist je naš Gospod i Spasitelj, ali što se tiče pune primene i potpunog značenja te jednostavne činjenice, mnogi to nejasno shvataju. Neophodno je ponovno saslušati tu veliku istinu kako ju je Isaija već odavno naglasio.

Dvanaesto poglavlje njegovog proročkog zapisa otkriva vrlo jednostavnim rečima, kako je Hrist postao naš Gospod i Spasitelj. Prvi stih ukazuje na potrebu spasenja, dok drugi stih pokazuje kako je postignuto to spasenje, a poslednja četiri stiha ovog kratkog poglavlja opisuju četiri ishoda spasenja. Razmotrimo neke od tih činjenica...

I. GNEV BOŽJI

"Jer si se bio razgnevio na mene" (1. stih). Božji gnev je činjenica, čak i više od toga, jer se ta činjenica bitno tiče svakoga od nas.

Božji gnev nije neki osećaj koji tinja u Njemu. Njegov gnev je usmeren na nas lično. Nije teško naći razlog za to. Iako se sveopšte priznanje o postojanju Stvoritelja ispoveda posvuda, to se ipak čini na jedan veoma površan način.

Malo ih je koji priznaju da Bog postoji i koji su ujedno voljni da Ga prime u svoj život. Priznaju Njegovo pravo da upravlja svemirom, ali mu uskraćuju pravo da upravlja njima samima. Dopusšteno mu je da usmerava zvezde na njihovim putanjama, ali ne i njih same. Njegovi se zakoni, usađeni u prirodu, marljivo objavljuju i proučavaju, ali su Njegovi moralni zakoni, međutim, veoma ne prihvatljivi za čoveka. Jedini pravi sukob između nauke i religije jest u tome, što nauka ništa ne zahteva od čoveka, dok hrišćanstvo opet od čoveka zahteva sve. Čovek, opet će radije čini ono što njemu predstavlja zadovoljstvo a ne odricanje.

Razoreni gradovi, uništeni domovi, kao i razoreno društvo, tragične su posledice čovekovog nastojanja da odbaci Stvoriteljev delotvorni nadzor nad njegovim životom. I dok Bog sagledava uništene živote, gnevi se.

Kad bi bilo ikako drukčije, značilo bi da Bog odobrava greh. "Gneviti se i ne grešiti", isto je tako moguće kao i grešiti i ne gneviti se. Kad Bog ne bi osećao gnev prema grehu koji vidi u svetu, On ne bi bio pravedan.

Pomislite samo na svu tu nepravdu, neki se valjaju u izobilju, dok bezbrojno mnoštvo drugih je gladno, hrani se otpacima bogatih. Pomislite samo na tu jezivu okrutnost, koja zapoveda tenkovima da idu preko krhkih tela žena i dece čiji je jedini greh taj što vole slobodu. Pomislite na okrutnu tiraniju koja je gurnula svet u rat, na đavolska psihološko-medijska sredstva, koja se upotrebljavaju da bi se zarobio čovekov um i napunio lažima. Kolika li je samo moralna izopačenost u muzici, u umetnosti i književnosti, sve to prlja čovekov um, telo i duh. Pogledajte kakav "pakao" je čovek načinio od "raja" koji je Bog stvorio.

Razmotrite sve ovo i shvatite, jer kad Bog ne bi bio gnevnan dok sve ovo gleda, onda On ne bi

bio moralan. Njegov je gnev usresređen na one koji se upliću u delo Njegovih ruku, koji nastoje osujetiti Njegove dobre planove za čovečanstvo, koji nastoje unakaziti sve što je On stvorio, kao lepo i dobro.

Jedna soba je bila prepuna svakojakih igračaka koje više nisu bile zanimljive za dva deteta. Kako su iscrpeli sve dozvoljene igre, jedino su im ostale one nedozvoljene. Gomila stripova, makaze, lepak i nove, novcate tapete na zidovima sobe, dale su deci nadahnuće za stvaranje. Ali da su deca znala sa koliko su pažnje roditelji izabrali te tapete, ne bi tako spremno pokušali da ih "ulepšaju". Da su znali koliko koštaju, sigurno bi oklevali pre nego što su ih ukrasili jarko obojenim likovima izrezanim iz stripova. Da su uopšte pomislili kakva bi bila moguća reakcija njihovog oca, ne bi tako nepromišljeno koristili makaze i lepak. I njihovo delo je obavljeno u celosti. Niti jedan razuman otac ne bi odobrio takvo "remek delo" na zidu predivne sobe, koje su dva deteta stvorila za svega jedan sat. Jedina moguća reakcija oca bio je gnev. A kako li je samo bio ljut njihov otac?!

Božji gnev sadrži četiri obeležja koja obično nalazimo kod ljudskoga gneva. Njegov gnev je jednak Njegovoj žalosti. Njegov je gnev pravedan. On je takođe neizbežan i uvek je u skladu sa svim drugim Njegovim osobinama.

Kad je Bog u Nojino vreme procenjivao strašne posledice koje su nastale rušenjem barijera između svetog i grešnog, kao i opasnost koja je pretila čitavom ljudskom rodu zbog oholog nasilja, perversija i neprestanog zla kojeg je čovek izmišljao, bio je gnevnan i žalostan.

"I pokaja se Bog što je stvorio čoveka na zemlji i u srcu svom se ožalosti." U kojem se smislu Bog pokajao? U toj se reči naslućuje uzdah. Rana je civilizacija tako strmoglavo jurila u samouništenje, da se mogla spasiti jedino naglim uništenjem sila zla koje su vladale svetom. Budući da ljudi nisu hteli odvratanje od greha, bili su predani uništenju zajedno sa svojim grehom. Dok je Bog pripremao veliki sud kojim bi uništio svet, a to je bio opšti potop, uzdahnuo je. Gnev nad čovekovom tvrdoglavošću i istrajnošću u grehu prouzrokovala je u Njemu žalost, jer je zbog toga sud bio neizbežan. Druga dva navoda iz Biblije, gde se spominje ta reč, pokazuju kako je velika bila Božja žalost.

Kad je David primio vest da je Avesalomova ambiciozna pobuna završila tragično, tako da je ponosni knez visio mrtav obešen na drvetu, kralj je slomljena srca tužan jecao: "Sine moj Avesalome, sine moj, sine moj Avesalome! Kamo da sam ja umro mesto tebe! Avesalome sine moj, sine moj!" (2. Sam. 18:33 RDK)

U ovom se opisu nalazi tačna slika Božjeg srca dok posmatra svršetak pokvarenog naraštaja. Gnev zbog njihove pobune prožet je žalošću zbog svršetka koji su sami izabrali. Isaija je upotrebio istu reč (54:6) kad je opisao osećanja mlade žene koja ushićeno očekuje srećan bračni život, da bi se odjednom bila zaboravljena od svoga muža. Bog ima ista takva osećanja za čoveka kog je stvorio da mu se pridruži u uzajamnoj i nežnoj vezi. Njegov gnev zbog toga što je zaboravljen jednak je Njegovoj žalosti.

Upravo ta osobina Božjega gneva čini gnev pravednim. Gnev bez žalosti bio bi loša, nagla narav. Žalost bez gneva bila bi besmislica. Roditelj, koji kažnjava dete u iznenadnoj navali neobuzdanog gneva, greši. Roditelj meka srca, koji nijednu neposlušnost ne kažnjava, greši protiv Boga i svoga deteta. Ako želi kazniti dete, a ne grešiti, roditeljev gnev zbog počinjenog zla mora biti jednak njegovoj žalosti zbog nedoličnog ponašanja deteta.

Evo jednog primera iz života. Neka je gospođa na dalekom istoku imala slugu koji ju je redovno potkradao. Inače se prećutno dopuštalo slugama da slobodno uzimaju hranu za svoje potrebe, ali njezin je sluga smatrao da može zloupotrebljavati tu slobodu. Kada je jednoga dana posegao duboko u gospodaričine zalihe i prisvojio povelik deo, ona je odlučila da tome stane na kraj. Ljuta zbog njegove drskosti, bila je spremna da odmah kazni krivca. Pošto je bio posetio pastor njezine crkve, odmah mu je sve ispričala iznoseći bujicu pritužbi protiv svoga slugu. "Šta da učinim sa tim pokvarenim lopovom?" - upitala je. To je pitanje bilo ionako samo formalno, jer je već unapred odlučila šta će učiniti. Međutim, pastorov neočekivani odgovor bio je pun božanske mudrosti. "Čekajte", rekao joj je, "dok vaša tuga zbog toga što je čovek sagrešio ne bude jednaka vašem gnevu zbog njegovog greha".

Bilo je potrebno dva sata molitve u tišini sobe dok ravnoteža nije bila uspostavljena. I kad su konačno gnev i tuga bili u odgovarajućoj ravnoteži, sluga je bio pridobijen za Hrista, a

ključ od ostave bačen i nikada se više nije upotrebljavao.

Kao drugo, Božji gnev je nepristrasan i usmeren protiv svake vrste zla, ma gde se ono nalazilo. Božji se gnev ne menja od dana do dana, niti gleda na položaj grešnika. "On se gnevi na grešnika svaki dan." To je njegov trajni i nepromenjen odnos prema svakom samovoljnom čoveku.

Njegov gnev tutnji poput žestoke oluje koja svakog trenutka može uništiti onoga ko se ne pokorava Božjem Sinu. Nije važno da li je čovek počinio greh koji ne ostavlja velike posledice, jer ne postoje nivoi krivice. Bog ne troši svoje vreme u gnevu zbog tiranina koji je zločinački ubio na milione ljudi na takav način, da ne bi imao vremena pozabaviti se i grehom varanja vašega suseda i sa svima koji pokušavaju da se takmiče sa takvima.

Božji gnev je staložena i pravedna reakcija, koju smo mi svesno izazvali. Oni grešnici koji vole skrivanje iza zavese religije, nisu ništa manje imuni na Božji gnev od onih koji otvoreno hule na Gospoda Boga. Položaj u društvu ništa ne vredi, jer grešnici nemaju poseban položaj pred Bogom. Najčuveniji čovek gubi svoju čuvenost u Božjem prisustvu a najbeznačajni čovek gubi svoju beznačajnost. Božji gnev je nepristran prema obojici.

Treća karakteristika Božjega gneva jest u tome što je on neizbežan. U celokupnom Isaijinom opisu ponavljaju se zastrašujuće reči: "Kod svega toga gnev se Njegov ne odvrati, nego je ruka Njegova još podignuta." (5:25 RDK)

Isaija živo opisuje neizbežan Božji gnev. U knjizi Otkrivenja nalazi se jednako ozbiljan odlomak (6:15-17 RDK): "I carevi zemaljski, i boljari, i bogati, i vojvode, i silni, i svaki rob, i svaki slobodnjak, sakriše se po pećinama i po kamenjacima gorskim. I govoriše gorama i kamenju: Padnite na nas, i sakrijte nas od lica Onog što sedi na prestolu, i od gneva Jagnjetovog. Jer dođe veliki dan gneva Njegovog, i ko može ostati?"

Te reči nisu zapisane da bi nas plašile. Napisane su zato da nikad ne upoznamo takav strah. Bog nam objavljuje čistu istinu, jer nas voli i želi da izbegnemo sud koji dolazi. Oni koji govore o tome da žive na sreću - "od danas do sutra", ovde bi trebalo da zastanu i razmotre ovo jasno upozorenje. Budući da je postojanje

Boga neizbežno, isto tako ni Njegov gnev se ne može ni na koji način izbeći. Baš kao što čovek ne može skočiti sa dve hiljade metara visine bez padobrana i reći da "ide na sreću, pa šta bude", isto tako ne može govoriti o mogućem bekstvu od Božjega gneva.

Božji gnev je u skladu sa Njegovim drugim osobinama. Neki oblici modernih zastranjenja (mišljenja) nelogično zaključuju da Božja ljubav poništava sav Njegov gnev. To bi bilo isto kao kad kažemo da poniznost poništava hrabrost.

Jedan pobožni stari pastor, inače poznat po svojim otvorenim evanđeoskim propovedima, bio je pozvan da propoveda u crkvi gde se Evanđelje nekako retko propovedalo. Na železničkoj stanici ga je dočekaao đakon i otpratio do parohijskog doma. Dok su hodali đakon je izrazio svoju žarku nadu da će propovednik izbegavati u svojoj propovedi neprijatne teme kao što su pakao, sud i Božji gnev. "U tom slučaju," pitao je pastor, "koja bi bila pogodna tema da je iznesem sutra u vašoj crkvi?"

"Ta poruka o Božjoj ljubavi ili nešto slično tome," odgovorio je đakon. Sledeće jutro, dok se pevala poslednja strofa zajedničke pesme pre propovedi, pastor se popeo na propovedaonicu i počeo polako okretati stranice Biblije. Rekao je da je njegov tekst iz evanđelja po Jovanu 3:16 i počeo je čitati poznati tekst uzvišenim glasom: "Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne..."

Zaustavio se u čitanju, pažljivo pogledao tekst kao da je u čudu, naglo stao i tada počeo ponovno čitati stih: "Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne..." I po drugi put se zaustavio. Češući se po glavi, vidljivo zbunjen, zagledao se u đakona te ga upitao čvrstim i jakim glasom: "Šta da sada radim đakone?"

Taj isti stih koji nas uverava o Božjoj ljubavi, jednako tako jasno govori da će ljudi koji ne veruju poginuti. Božji gnev je isto tako deo Njegove večne osobine, kao što je i Njegova ljubav. On se gnevi jer ljubi, a ljubi i kad se gnevi. Gnev ne može ugasiti Njegovu ljubav isto kao što ni ljubav ne može poništiti gnev.

Osećanja nas podstiču na delovanje. Strah nagoni ljude da izbegavaju bol i opasnost. Ljubav nas podstiče da služimo jedni drugima.

Stid nas vodi do priznavanja svojih zlih dela. Istinski gnev zahteva pravdu. Onaj ko je doživeo kako bombe padaju na nezaštićene stanovnike gradova, bez ikakvog vojnog značaja, zna kakav je osećaj duboki gnev koji vapi za izvršenjem pravde. Onaj ko može mirno, bez gneva, čitati o brutalnom pokolju ljudi koji su smatrali slobodu dragocenijom od života, nema osećaja za moralnost.

Takav gnev je žestok vapaj za pravdom. Na isti način gnev podstiče Boga da deluje protiv okrutnosti, nepravde, nejednakosti, požude, perversija, oholosti, ugnjetavanja i svakog drugog zla koje narušava Njegove svete zakone i donosi čovečanstvu neizrecivu patnju, tugu i bolesti. Ali kad bi se Bog temeljito pozabavio grehom, i kad bi se Njegov gnev nepristrasno izlivao na svakog čoveka koji je kriv, ko bi mu onda mogao da ga izbegne? Ko bi ostao živ? Eto, to je veliki problem kome smo svi izloženi.

II. BOŽJE SPASENJE

"Bio si gnevan na mene." Ova tvrdnja izražava potrebu za opravdanjem, a prošlo vreme toga glagola daje nam slutnju da je opravdanje već osigurano.

Bog je bio gnevan na nas, ali sada se Njegov gnev okrenuo od nas. Sledeći stih objašnjava kako je postignuta ta čudesna promena. Božji se gnev nije samo postepeno smirio sam od sebe. To nije bio samo jedan izliv osećanja gneva koji se sam od sebe iscrpeo. Njegov se gnev rodio iz Njegove osobine pravednosti, koja je vapila za izvršavanjem pravde. Prema tome, Božji gnev se nije polagano stišavao, nego je naglo opao. A pao je na samoga Boga, jer piše: "Evo, Bog je spasenje moje" (12:2). Isaijin dramatičan stil dobro pristaje na ovu izjavu. Reč "evo" nagoveštava nam da svaki pobliže pogledamo što se to zapanjujuće dogodilo.

Bog je bio gnevan na mene, Bog je moje spasenje. On me je spasio od svoga gneva. U toj činjenici leži istinsko pomirenje Božje ljubavi i Njegovog gneva. Bog je gnevan na svakog grešnika. On je gnevan i na tebe, jer si grešnik. Ali još odavno Njegov je gnev pao na Njegova Sina, koji je u mračnoj samoći krsta patio u potpunom i pravednom sudu zbog tvog ličnog greha. Bog, On je sam postao Spasitelj.

Reč "spasenje" je Božji izbor. Nalazi se u 32

biblijske knjige, a 28 puta u knjizi proroka Isaije. Čak i više od toga. Kada se Bog utelovio, Sam je za svoje ime izabrao "Isus", što je grčki prevod imena "Ješua" ili "Jošua". Reč doslovce znači "Jahve je spasenje". Mi govorimo o spašavanju situacije ili spašavanju od poraza. Bog se bavi spašavanjem ljudi od greha i gneva. A da bi nam to postalo kristalno jasno, učinio je da spasenje bude deo Njegovog vlastitog imena.

Prvi stih našega poglavlja (Isaija 12) izjavljuje, da je Božji gnev usmeren protiv nas. Drugi stih kaže da nas sam Bog spašava. U stvari, Bog je bio jedini koji je mogao nešto učiniti sa tom situacijom. Da Bog nije preduzeo određene korake, ništa se ne bi moglo učiniti. A da smo mi mogli nešto učiniti, sasvim sigurno Bog ne bi uradio ono što je uradio.

Ne bi bilo moralno, ni pravedno da jedan grešnik preda samog sebe u zamenu za drugog grešnika. Isto tako ne bi bilo ni pravedno, ni moralno od Boga da zaboravi na greh. U Prvoj poslanici Korinćanima u petom poglavlju, Pavle raspravlja o tome kako je veliki neuspeh crkve u tome što izbegava da ukori grešnoga člana, koji baca krivicu na celu crkvu. Malo kvasca greha, koji se podnosi, uticalo je na celu crkvu. Kad bi Bog prećutno odobravao greh i kad ne bi ništa preduzeo u vezi sa uklanjanjem greha, tada bi On sam postao glavni grešnik. U stvari, Bog je učinio nešto posve jedinstveno, nešto što je samo On mogao učiniti. On, izvor svake pravde, koji daje ujedno i Zakon i sudi, a On je i oštećena stranka, posreduje tako što je postao bezgrešan čovek - Isus Hrist. On koji je dosudio smrt kao kaznu za greh, primio je našu krivicu na sebe i sam podneo smrtnu kaznu.

Isaija ne iznosi samo istinu, on takođe daje i svedočanstvo. "Bog je spasenje moje, uzdaću se..." (12:2). Hrist je svojom smrću opravdao svoje ime i postao Spasitelj sveta. To je neosporna istorijska činjenica. Ona nosi u sebi ogromnu snagu celom čovečanstvu, ali kojom se niko ne može automatski okoristiti. Umro je za sve ljude, ali Njegova smrt koristi samo onima koji Mu veruju. Bog je po svom ličnom izboru postao Spasitelj. On postaje moj Spasitelj po mom ličnom izboru. Biblija uvek naglašava da samo i jedino vera u Isusa Hrista spasava.

Nismo spaseni time što verujemo u činjenice o Hristu, niti što verujemo da je Evanđelje istinito. I đavo u sve to veruje. Spaseni smo samo

verom, pouzdanjem u Isusa Hrista, našega Gospoda i Spasitelja. Bitna razlika između verovanja u istine o Hristu i verovanja sa pouzdanjem u Njega lično, jasno se vidi iz poslanice Efescima 1:13 (EĆ): "U njemu ste i vi, pošto ste čuli istinitu reč, evanđelje svoga spasenja, i poverovali, zapečaćeni obećanim Svetim Duhom".

Ti su Efežani čuli Evanđelje i poverovali su u Hrista. Ta se istina mora i danas posebno naglasiti, jer mnogi brkaju razumsko odobravanje istine Evanđelja sa živom verom u živoga Hrista. U zemljama Dalekog istoka, kao što su Kina i Japan, gde je preduzeto mnogo misionarskih poduhvata, ima hiljade ljudi koji su bili "obraćeni na hrišćanstvo" time što su pohađali hrišćanske škole, gde su učili i spremno odobravali mnoge osnovne istine Evanđelja ali nisu nikada poverovali Hristu kao Spasitelju. Uistinu, u tim zemljama, gde razne religije uče da vera dolazi kroz proučavanje, ljudi pretpostavljaju da obrazovanje u hrišćanskim školama i vera znače jedno te isto. Biblija, međutim, drukčije uči. Vera koja spašava je bezuslovno predanje Bogu.

Čovek ne može postaviti nikakve uslove za svoje spasenje. Zbog toga, kada u veri prihvatamo Isusa Hrista za Spasitelja, On takođe postaje i naš Gospod (Gospodar). Mi tu nemamo nikakvog izbora, jer On je "naš Gospod Spasitelj, Isus Hrist" (2. Pet. 1:11).

Ako bilo ko ima nameru da Mu uopšte poveruje, to mora učiniti tako da On postane njegov Spasitelj od greha i suvereni Gospodar nad njime. Mnogi su ljudi u nevolji voljni predati se Bogu, dati mu sve svoje teškoće, ali ne pristaju da On preuzme potpuni nadzor nad njihovim životom. Oni žele Spasitelja, ali ne i Gospoda. Spasenje nije tako utvrđeno. Bog nije pogodan i lak izlaz iz nevolja za koje smo sami krivi.

U tri godine koje su učenici proveli sa Hristom, obično su ga zvali "učiteljem". On je uistinu bio Učitelj, a oni su bili Njegovi učenici. On je bio Vođa, a oni su bili sledbenici. Nakon Njegove smrti i uskrsnuća, ostvarili su jedan potpuno novi odnos sa Njime. To se vidi iz novog imena kojeg su prvi put upotrebili. Nazvali su ga "Gospodom" (Marko 16:19). Svojom smrću na krstu On je postao njihov Spasitelj, a time što su Ga spremno prihvatili, postao je i njihov Gospod.

Isus Hrist prema tome mora biti i naš Gospod,

kao i naš Spasitelj. Kada verom primamo Hrista, strah se zamenjuje radošću i pod prinudom zahvalnog srca prenosimo tu Radosnu vest drugima.

Ako se još nikada niste potpuno obratili Njemu, sada je vaš trenutak izbora - spasenja. ◀

Delovi prvog poglavlja: HRIST, GOSPOD I SPASITELJ. Iz knjige: ISUS HRIST - GOSPOD, William H. Pape.

ZAJEDNIŠTVO (II. deo)

Dietrich Bonhoeffer

(Nastavak iz prošlog broja.)

Budući da se hrišćansko zajedništvo temelji jedino na Isusu Hristu, ono je duhovna, a ne duševna stvarnost. Baš po tome se ono razlikuje od svih ostalih vrsti zajedništva.

"Duhovnim" Sveto pismo naziva ono što čini Duh Sveti, koji nam u srce stavlja Isusa Hrista kao Gospodara i Spasitelja. Psihičkim ili "duševnim" Pismo naziva ono što dolazi iz prirodnih nagona, snaga i svojstava čovečje duše.

Temelj svake duhovne stvarnosti je jasan, to je Božja Reč objavljena kroz Isusa Hrista. Temelj svake duševne stvarnosti su "tamni" nagoni i požude čovečje duše. Temelj duhovnog zajedništva jeste Istina, dok temelj duševnog zajedništva jeste želja za zadovoljenjem telesnosti. Srž duhovnog zajedništva je Svetlost: "Bog je svetlost i u njemu nema nikakve tame." (1. Jn. 1:5 EČ), i "ako pak hodimo u svetlosti, kao što je on sam u svetlosti, imamo zajednicu jedan s drugim" (1. Jn. 1:7 EČ). Dok, srž duševnog zajedništva jeste tama i egocentričnost - "iznutra iz ljudskog srca izlaze zle misli." (Mk. 7:21 EČ).

Izvor svakog čovečjeg delovanja bez Boga, a posebno i svi dobri i pobožni nagoni, ogrnuti su dubokom tamom. Duhovno zajedništvo je zajedništvo onih koje je pozvao Hrist, dok je zajedništvo pobožnih duša duševno. U duhovnom zajedništvu živi agape, svetla ljubav bratske službe, u duševnom zajedništvu plamti

eros, tamna ljubav pobožno-bezbožnih nagona.

U onom vlada uredna bratska služba, a u ovom kaos požude za uživanjem; tamo skromna podložnost bratu, a ovde se brata skromno - neskromno potčinjava vlastitoj požudi. U duhovnom zajedništvu vlada isključivo Božja Reč, u duševnom zajedništvu uz Reč vlada i čovek opremljen posebnim snagama, iskustvima i sugestivnim metodama pomoću kojih manipuliše drugima. U onome povezuje samo Reč Božja, a u ovome osim toga vezuje i čovek za sebe samoga.

Tamo je svaka vlast, čast i vladavina predana Duhu Svetome, a ovde se traže i gaje svi načini čovečje vladavine i uticaja. Naravno, budući da se radi o pobožnim ljudima, sve se događa sa namerom da se služi Uzvišenom i Dobrom, ali se dešava zapravo to da se sa prestola skine Duh Sveti, te da se protera u nestvarne daljine, tako da jedina stvarnost koja tu može ostati jeste ona duševna. Tako, u duhovnom zajedništvu vlada Duh, a u duševnom metoda psiho-tehnike. Tamo vlada "naivna" ljubav prema bratu koja pomaže bez psihologije i metoda, a ovde psihološka analiza i konstrukcija. Tamo vlada ponizna, jednostavna služba bratu, a ovde se strani čovek istražuje i sa njim se postupa proračunato.

Možda će suprotnost duhovnog i duševnog zajedništva postati najjasnija kroz ovo zapažanje:

U duhovnom zajedništvu nikad i ni na kakav način ne postoji "neposredni" odnos brata prema bratu. U duševnom zajedništvu, međutim, živi duboka, izvorna čežnja duše za zajedništvom, za neposrednim dodirima sa drugim ljudskim dušama, kao što i telo živi u čežnji za neposrednim sjedinjenjem sa drugim telom - suprotnim polom. Takva žudnja čovekove duše traži potpuno stapanje "mene" i "tebe", bilo u ljubavnom sjedinjenju ili, što je isto, kroz potčinjavanje drugoga vlastitim metodama sile i uticaja, gde onaj koji je duševno jak živi iz sebe i time zadobija ljubav i strah onih slabih. Za takvo zajedništvo ljudska povezanost, sugestija i podložnost znači sve i može nam se samo pričiniti da neposredno zajedništvo duša ima sve, što zapravo izvorno i jedino pripada zajedništvu u kome posreduje Hrist.

Tako postoji i "duševno" obraćenje. Ono ima skoro sve naznake pravog obraćenja, a

pojavlja se tamo gde kroz svesnu ili nesvesnu zloupotrebu nadmoći jednog čoveka bivaju najdublje potreseni, ili pojedinac ili čitavo zajedništvo. U takvom slučaju neposredno utiče duša na dušu. Dolazi do toga da jaki nadvladava slaboga, čiji otpor se sruši od utisaka ličnosti jake osobe. On je "silovan" od drugog čoveka, a ne svladan Božjim uticajem.

Sasvim jasno se to očituje u trenutku u kome se traži zalaganje za Božju stvar nezavisno od dominantne osobe, a možda i protiv njene volje. Tu pada duševno obraćeni i time postaje jasno da njegovo obraćenje nije došlo od Duha Svetoga, već ga je proizveo čovek, te da ono zbog toga i ne može biti postojano.

Isto tako postoji "duševna" ljubav prema blišnjemu. Ona je sposobna za najneverovatnije žrtve. Vrlo često nadmašuje pravu hrišćansku ljubav u gorućem predanju i očiglednim uspesima. Ona govori hrišćanskim jezikom sa oratorskom veštinom koja očarava i zapanjuje. Ipak je to ljubav o kojoj apostol kaže; "I ako hraneći siromahe razdelim sve svoje imanje, i ako predam svoje telo - da budem spaljen" - to znači da ako bih krajnja djela ljubavi spojio sa krajnjim predanjem - "a ljubavi (da) nemam, ništa mi ne koristi." (1. Kor. 13:3 EČ).

Duševna ljubav čoveka ljubi zbog čoveka, duhovna ljubav ljubi čoveka zbog Hrista. Zato duševna ljubav traži neposredni dodir sa drugim čovekom. Ona čoveka ne voli u njegovoj slobodi, već ga voli kao čoveka vezana uz sebe. Ona želi po svaku cenu pobediti, osvojiti. Ona drugoga tera u tesnac, želi biti neodoljiva, želi vladati. Duševna ljubav ne drži mnogo do istine, već Istinu relativizira, budući da se ništa, pa čak ni Istina, ne sme isprečiti između nje i ljubljena čoveka.

Duševna ljubav žudi za drugim, za njegovom prisutnošću, za njegovom ljubavlju, ali mu ne služi. Ona je, naprotiv, puna žudnje i tamo gde izgleda kao da služi drugome. Duhovna i duševna ljubav se razlikuju u dve stvari, koje su u suštini jedno: duševna ljubav ne podnosi kada se raspada nestvarno zajedništvo, kako bi napravilo mesta istinitom, i ona ne može ljubiti neprijatelja, naime onoga koji joj se ozbiljno i tvrdoglavo suprotstavi. I jedno i drugo ima isti izvor: duševna ljubav je u svojoj suštini požuda, i to požuda za duševnim zajedništvom. Sve dok je u stanju na bilo koji način zadovoljiti svoju požudu, neće je se odreći ni zbog same Istine, niti zbog Istinite ljubavi prema drugome. Kada,

međutim, svojoj požudi više ne nalazi, prelazi u neprijateljstvo. Pretvara se u mržnju, prezir i klevetanje.

A duhovna ljubav baš tu počinje. Zbog toga duševna ljubav postaje lična mržnja tamo gde susreće pravu, duhovnu ljubav, koja ne žudi već služi. Duševna ljubav je sama sebi svrhom, idolom, kome se moli i kome sve mora podrediti. Ona neguje i ljubi sebe samu i ništa drugo na svetu. Duhovna ljubav, međutim, dolazi od Isusa Hrista, samo Njemu služi i zna da nema neposredni pristup prema drugom čoveku. Između mene i blišnjega stoji Hrist. Ja ne znam unapred, prema opštem shvatanju ljubavi koje proizilazi iz moje duševne požude, šta znači ljubiti. Ono naime pred Hristom može izgledati kao mržnja i najružniji egoizam.

Sam Hrist će mi u svojoj Reči reći šta je ljubav. On će mi reći, neovisno o mom mišljenju i uverenju, kako uistinu izgleda ljubav prema bratu. Zbog toga je duhovna ljubav vezana samo uz Reč Isusa Hrista. Kada Isus od mene traži, da zbog ljubavi čuvam zajedništvo, čuvaću ga, a tamo gde mi Njegova Istina zbog ljubavi naređuje da se odrekнем zajedništva, odreći ću ga se baš nasuprot svim protestima moje duševne ljubavi. Budući da duhovna ljubav nije požudna, ona neprijatelja voli kao i brata. Ona ne izrasta ni iz brata ni iz neprijatelja, već iz Isusa Hrista i Njegove Reči. Duševna ljubav nije nikad u stanju da shvati duhovnu ljubav. Duhovna ljubav, naime, dolazi odgore, i zato je svakoj zemaljskoj ljubavi tuđa, nova i neshvatljiva.

Budući da Hrist stoji između mene i brata, ne smem da težim za neposrednim zajedništvom sa bratom. Kao što je meni jedino Hrist mogao govoriti i tako mi pomoći, tako jedino Hrist može pomoći mom blišnjem. No, to znači da svog blišnjega moram osloboditi svih vlastitih pokušaja da svojom ljubavlju njime upravljam, da ga prisiljavam na nešto i da nad njim vladam. Od mene slobodan, moj brat želi da ga ljubim onakvog kakav on jeste. I on je taj zbog koga je Hrist postao čovek, za koga je umro i uskrsnuo, za koga je Hrist pribavio oproštenje greha i za koga je pripremio večni život.

Budući da je Hrist odlučujuće delovao na mog brata pre nego što sam ja uopšte mogao otpočeti svoje delovanje, moram osloboditi svog brata od sebe za Hrista. Moj brat treba da mi je samo to što za Hrista već jeste. Ovo je srž istine, da blišnjega možemo ispravno susresti

samo posredništvom Hristovim. Duševna ljubav sebi pravi sliku o bližnjemu, o tome što on jeste i o tome što on treba da postane. Ona život bližnjega uzima u svoje ruke. Duhovna ljubav kroz Isusa Hrista spoznaje pravu sliku bližnjega, na koju je bitno uticao Isus Hrist i na koju želi da utiče dalje.

Duhovna će se ljubav stoga sačuvati tako, što će bližnjega u svemu što govori ili radi, predati Hristu. Neće pokušati da izazove duševnu potrešenost kod bližnjega, time što će uticati na njega isuviše lično i neposredno, time što će se prljavo mešati u njegov život.

Prava ljubav će poštovati granice bližnjega, koje su kroz Hrista postavljene među nama, i tražiće potpuno zajedništvo sa njim u Isusu Hristu, koji nas jedini povezuje i sjedinjava. Tako će duhovna ljubav više govoriti s Hristom o bratu nego li sa bratom o Hristu. Ona zna da je put prema bližnjemu uvek kroz molitvu Hristu i da je ljubav prema bližnjemu u potpunosti vezana za Istinu u Hristu. Iz takve ljubavi govori i Jovan: "Ja nemam veće radosti od toga - da slušam kako moja deca žive u istini" (3. Jn. 4 EČ).

Duševna ljubav živi od neobuzdane, mračne požude koju nije moguće kontrolisati. Duhovna ljubav živi u jasnoći službe koju je u red dovela Istina. Duševna ljubav proizvodi ropstvo, vezanost i zgrčenost; duhovna ljubav stvara slobodu braće iz Reči. Duševna ljubav gaji u stakleniku veštačko cveće; duhovna ljubav donosi plodove, koji pod slobodnim Božjim nebom po Njegovoj volji, rastu izloženi kiši, oluji i suncu.

Hoće li uspeti pravovremeno naučiti da razlikuje između ljudskog ideala i Božje stvarnosti, između duhovnog i duševnog zajedništva - to je pitanje opstanka za svako hrišćansko zajedništvo. Život ili smrt zajednice zavise od toga, hoće li se po tom pitanju ona što pre otrezniti. Drugim rečima, zajednički život iz Reči ostaće zdrav samo ukoliko on ne postane ljudski pokret, redom ili udruženje, *collegium pietatis*, već sebe shvata kao deo jedne, svete, sveopšte hrišćanske Crkve, te učestvuje u patnji, borbi i obećanju čitave Crkve, delujući u njoj i trpeći.

Svaki princip izdvajanja (sektašenja) koji nije izazvan zajedničkim radom, lokalnim okolnostima ili porodičnim vezama, je za hrišćansko zajedništvo od najveće opasnosti.

Na putu duhovnog probiranja uvlači se uvek iznova ono duševno, te lišava zajedništvo njegove duhovne snage i delotvornosti koju treba da ostvariti unutar Crkve i tera ga u sektašenje. Isključiti iz hrišćanskog životnog zajedništva slabog i neuglednog, isključiti onog koji izgleda nepotreban, može značiti baš isključiti Hrista, koji u siromašnom bratu kuca na vrata. Zato na to treba veoma dobro obratiti pažnju.

Verovatno ne postoji hrišćanin kome Bog nije barem jednom u životu darovao "usrećujuće" iskustvo pravog hrišćanskog zajedništva. Ipak, takvo iskustvo u ovome svetu ostaje samo milosni dodatak svakodnevnom hlebu zajedničkog života. Na takva iskustva mi nemamo pravo i ne živimo sa drugim hrišćanima radi takvih iskustava. Nas ne povezuju iskustva hrišćanskog zajedništva, već čvrsta i jasna vera u zajedništvo, darovano nam kroz Hrista.

U veri to prihvatamo kao najveći dar, da je Bog na sve nas delovao i da to i nadalje želi. To nas čini sretnima i blaženima, ali nas čini i spremnima odreći se svih iskustava ukoliko nam ih Bog za neko vreme ne želi dati. Povezani smo verom, ne iskustvom. "Kako je lepo i krasno kad sva braća žive zajedno." (Ps. 133:1 RDK), to je slavopoj za zajednički život iz Reči.

Ako ispravno tumačimo reč "zajedno" možemo sada reći: "... kad sva braća u Hristu žive zajedno", jer je samo Isus Hrist naše jedinstvo. "On je naš mir." (Ef. 2:14). Samo kroz Njega imamo pristup jedni drugima, samo kroz Njega se jedni drugima radujemo, imamo ispravno zajedništvo jedni s drugima. ◀

*Izabrani delovi, iz prvog poglavlja knjige:
ZAJEDNIČKI ŽIVOT. Dietrich Bonhoeffer.*

VILIJAM KERI (WILLIAM CAREY)
James C. Hafley

"Uzalud je, gospodine Keri", otvoreno mu je rekao kapetan britanskog jedrenjaka. "Ne mogu rizikovati da vas i vaše prijatelje povezem za Indiju."

Kod tih reči obućar je zaplakao: "Molim vas, vi ne znate koliko je to važno meni i mojim prijateljima."

"Ne! Istočnoindijsko društvo moglo bi mi oduzeti čin kapetana ukoliko otkrije da pokušavam prokrijumčariti misionare u tu zemlju", negodovao je kapetan i ostajao je pri svojoj odluci. "Skinite svoj prtljag sa mog broda!"

Vilijam Keri (William Carey) se udaljio, skinuo je svoj prtljag, i stajao na doku posmatrajući kako brod nestaje u magli dok se udaljuje prema pučini. "Nakon što sam sve uredio, sad još i ovo", mrmljao je svom misionarskom drugu, dr Džonu Tomasu (John Thomas). "Ali na neki način Bog će nas ipak odvesti u Indiju", izjavio samouvereno. "Hajdemo u London!"

Dok su se kočijom vozili za London, misionari su razmišljali o svom problemu. "Hajdemo pravo u Istočnoindijsko društvo i zatražimo od njih da nam daju dozvole", predložio je Keri. Iako je znao da to društvo ima sa engleskom vladom ugovor o nadgledanju engleskih interesa u Indiji i da neće napraviti nikakav presedan po tom pitanju. Njihova je politika bila jasna: "Ni jednom misionaru se neće dozvoliti ulazak u Indiju."

Kad su prispeli u London, razdvojili su se. Keri je otišao da napiše pismo Baptističkom misionarskom društvu. Tomas je odšetao do gostionice, gde je očekivao da sazna za neki strani brod koji putuje u Indiju.

Kerijev drug je kročio u poznato sastajalište mornara; nije gubio vreme - odmah je počeo da se raspituje. "Ne, ne znamo ni za kakav brod koji isplovljava za Indiju", govorili su mu mornari. "Tada mu konobar, koji je našao njegovo pitanje, tutnu u ruku parče papira sa adresom: "Dansko istočnoindijsko brodsko društvo, Kanon strit 10".

Tomas je pročitavši adresu, odmah krenuo da potraži navedenu adresu. "Da, očekujemo da 'Kron Princeza Marija' danas pristane u Doveru. Njezino je krajnje odredište: Indija", potvrdili su mu. "A i ovde kupi putnike".

Požurio je da saopšti Keriju ove dobre vesti. Posle toga obojica su pojurila u Kerijev dom u Paddingtonu (Paddington). Pre toga Kerijeva žena je odbila da mu se pridruži za put u Indiju, ali sada je pristala da pođe, i rano ujutro 13. juna 1793. počela je nova era hrišćanske

Crkve, kada su se porodice Vilijama Kerija i Džona Tomasa zajedno ukrcale na brod za Indiju kao misionari Baptističkog misionarskog društva.

Pred njima je bio gotovo nemoguć zadatak, ali Vilijam Keri, koji je pokrenuo moderni misionarski pokret, bio je dorastao ovom zahtevu, koji traži čoveka zanesenjaka, potpuno oslonjenog na Boga. I mnogo pre nego što je bio opunomoćen za misionara, Keri se pokazao baš kao takav čovek.

William Carey
(1761-1834)

Vilijam Keri je detinjstvo proveo u Paulers Puriju (Paulers Pury), malom selu skrivenom među brežuljkastim predelima i šumama srednje Engleske. Otac mu je bio seoski poštari i opštinski službenik.

Njegovo zanimanje za prirodne nauke i geografiju zaokupilo je njegov um još u detinjstvu. Svoju je sobu napunio pticama i insektima i bio je postavljen za upravnika očevog vrta. Neprestano je čitao. Najmiliji su mu bili izveštaji sa putovanja velikih istraživača iz novih i dalekih zemalja. Seljani su ga prozvali "Kolumbo", jer je vrlo često sa zanosom pričao o ovom velikom istraživaču.

Kad mu je bilo 14 godina, englesko mu je sunce toliko nadražilo lice i ruke, da je morao ostaviti svoje poljoprivredne poslove u vrtu. "Prijavio sam te za šegrtu Klarkeu Nikolsu, obućaru u Paddingtonu", rekao mu je otac jednoga dana. Tako se Keri u 16. godini, sa nešto odeće svezane u zavežljaj, preselio u obućarsku radnju.

Kod obućara Keri je nacrtao veliku kartu sveta i obesio je iza svog stola, te sa uzbuđenjem pratio događaje onog vremena. Izbio je američki rat za nezavisnost, Engleska se plašila revolucije, dok su se engleski istraživači redovno vraćali sa putovanja po Indiji, Africi i Južnim morima. Njihovi izveštaji izazivali su kod Kerija želju da sazna više o svetu koji se tako brzo širio. Kako su istraživači donosili u Englesku nove činjenice, Keri je te vesti beležio ispod svake zemlje navedene na njegovoj karti. Počeo je da uči holandski, španski, francuski i portugalski, dok je već ranije u srednjoj školi učio latinski.

Seljaci su se glasno smejali kad su noću, u kasno doba, prolazili pokraj obučareve radnje i videli kako gori Kerijeva svetiljka. "Zašto bi ti, jedan običan obučar, morao znati tolike jezike?", zapitala ga je jedna mušterija. "Svetu trebaju ljudi različitih nacija i oni treba da razumeju jedni druge", odvratio je mladi obučar. "Želim da naučim druge jezike, da bi mogao da razumem i upoznajem druge ljude."

Radoznali Keri, koji je čitao sve što bi mu dopalo ruke, pronašao je primerak propovedi Džaremija Tejlora. Ove stare poruke o Bogu ostavile su na njega snažan utisak. O svojim je duhovnim pitanjima razgovarao je sa Vilijamom Varom, svojim šegrtskim kolegom, koji je pohađao disidentsku crkvu. (*Disident, disidentska crkva* - raniji naziv za pripadnika hrišćanske zajednice ili crkve koja je odvojila od državne, institucionalno-tradicionalne crkve.)

"Tebi treba da se ponovno rodiš", oštro mu je rekao Var.

"Ali ja već jesam član crkve, kršten sam", žučno mu je uzvratilo Keri. "Jednom sam čak i pevao u crkvenom horu."

Nekoliko su se meseci dva šegrta prepirala oko razlika između disidenata i anglikana. "Svideće ti se naše bogoslužjenje", uveravao ga je Var, i pozivao ga da poseti njegovu zajednicu. "Ništa od onih starih, suvoparnih obreda..."

Keri je konačno pristao i pošao sa njim, ali mu je trebalo vremena da prizna kako su disidenti u pravu što se tiče ponovnog rođenja. Sam je sebi i Bogu obećavao: "U nedjelju ću ići u crkvu tri puta i ostaviću se laganja i psovanja", ali mir u njegovoj duši nije nastupio.

Engleska se upustila u rat s Francuskom i Španijom. Neprijateljske flote držale su Kanal. Kralj Džordž je proglasio 10. februar 1779. nacionalnim danom posta i molitve. Toga je dana Keri pohađao naročito bogoslužjenje kod disidenata, kada je propovednik Tomas Čarter govorio o poniženju Hristovih sledbenika. Keri je zabeležio:

"Dobio sam želju da sledim Hrista." Nešto kasnije je posvedočio: "Osetio sam se tako slomljen i bespomoćan pred Bogom." Odatle je bio samo jedan korak do njegovog prihvatanja Hrista, kao svog ličnog Spasitelja - njegovog novog rođenja.

Posle obraćenja Vilijam Keri nije mogao zasititi svoju želju za poznavanjem Biblije, čak i kad je to značilo gladovati, da bi sebi mogao kupiti neku skupu knjigu. Nije se zadovoljio time da zna šta piše engleski prevod, nego je hteo otkriti tajne grčkog i hebrejskog izvornika Svetog pisma. Za svoju jutarnju pobožnost čitao je odlomak Biblije na tri jezika: grčkom, latinskom i hebrejskom.

Kerijev je gazda umro 1779. godine, tako da je potražio posao kao šegrt kod obučara Tomasa Olda. Dve godine kasnije i Old je preminuo, a Keri, koji se u međuvremenu oženio sa Doroti Plaket, otvorio je svoju vlastitu obučarsku radnju.

Jednog letnjeg dana 1782. godine Keri nije imao dosta novca ni za ručak. Kad je posećivao Olnejšku baptističku zajednicu, prijatelji su ga pozivali sa njima na ručak da bi mu dve nedelje kasnije poslali i poziv: "Dođi i propovedaj nam u našoj skupštini u Bartonu". Ljudi iz Bartona napravili su od toga redoviti dvomesečni sastanak, koji se odvijao već tri i po godine.

Prilika da propoveda navela ga je na još temeljnije studiranje Biblije. Svojem lingvističkom znanju dodao je i italijanski. Nikad nije sedao za obučarski kalup a da knjiga nije bila otvorena pred njim. Čak i na službenim putovanjima moglo ga se videti kako "guta" knjige. Mogao je da se vidi u njegovoj maloj radionici kako mirno radi, u skromnom odelu, u kožnoj kecelji. Sa dva-tri ekserčića u ustima - između dva udarca čekićem po cipeli - zagleda u knjigu koja je pred njim otvorena. Nikakvo čudo što je neki čovek njegovu radionicu prozvao "Kerijevim koledžom."

Kad je ostario i stekao svetsku slavu, svom nećaku kazao je: "Bude li kogod pisao o mome životu, neka me pohvali samo kao radnika. Sve osim toga bilo bi previše. Ja sam naučio naporno da radim, i mogu ustrajati u bilo kojem poslu. Sve što sam naučio i postao samo tome dugujem."

Keri je bio siromašan, ali je voleo rad. Ni poslovni neuspesi, ni smrt deteta nisu u njemu ugasili želju za znanjem. Da bi dopunio svoja primanja, od jedne prostorije u svojoj kolibi napravio je večernju školu za seosku decu. Nakon obuke susedi su viđali da kod njega svetli do kasno u noć, jer je sedeo i kopao po svojim knjigama.

Da bi pomogao deci pri učenju geografije, napravio je grubi kožni globus, na kome je nacrtao različite zemlje. Nastavio je da prati izveštaje istraživača, pa je kasnije priznao: "Moja sklonost prema misiji probudila se prvi put... pri čitanju 'Poslednjeg putovanja kapetana Kuka'."

Neki su ljudi u tom izvještaju videli pustolovinu. Keri je u njemu zapazio ljudsku potrebu. Tetovirani divljaci bili su Božja stvorenja kojima je trebalo spasenje. Kako je gutao knjige koje su govorile o narodima drugih zemalja, tako se i povećavala njegova zaokupljenost misijom. U svoju, kod kuće napravljenu kartu, upisivao je sve što je znao o veri svakog naroda.

Dana 10. avgusta, formalno je postavljen za baptističkog propovednika. Nekoliko nedelja kasnije prisustvovao je propovedničkom susretu u Northamptonu. Na tom je sastanku jedan od starijih propovednika predložio, da neko iz grupe navede predmet za opštu raspravu. Keri je ustao i oklevajući rekao: "Da li nas još uvek obavezuje Hristova zapovest da i danas idemo i poučavamo sve narode?" Pre nego što je iko drugi mogao progovoriti, voditelj je odsečno ukorio Kerija: "Sednite, mladiću. Kad se Bogu svidi da obrati pogane, On će to učiniti bez vaše ili moje pomoći." Kerija su stišali, ali samo nakratko.

On je počeo brižljivo da razvija teren svojih poznanstava. U svojim propovedima, pa i u običnim razgovorima, govorio je drugima o onome što je naučio o svetskim potrebama. Propovednici i crkveni poglavari klimali su glavama: "Hoće li se mladi Keri ikada okaniti svojih suludih ideja?" - pitali su se.

Keri nije popuštao. "Jesu li duše ljudi danas manje vredne nego pre?", obraćao se na propovedničkoj konferenciji. "Zar nemamo obavezu da saopštavamo evanđelje neznabošcima? Istina je u tome da čekamo, a ne znamo šta. Molimo se za obraćenje sveta, a zanemarujemo obične načine kojima se taj zadatak može sprovesti. Kako će ti neznabošci čuti za evanđelje bez propovednika? A kako da ovi propovedaju ako ih se ne pošalje?"

Konačno nekako, 30. maja 1792. godine, došao je i Kerijev zlatni trenutak. Pozvan da propoveda u baptističkom propovedničkom udruženju u Notinghamu, održao je svoju istorijsku propoved. Prerano ćelav, sa perikom koja mu je loše stajala, zgrbljen od stalnog

savijanja nad obučarskim kalupom, nizak i prilično mršav - nije bio privlačna pojava u crkvi. Ali njegovo je srce gorelo porukom. Izabравši za svoj tekst u Isaiji 54:2-3, podelio je svoju propoved na dva poznata dela: "Očekujte velike stvari od Boga" i "Radite velike stvari za Boga." Narednog je jutra predložio: "Hajde da razmotrimo osnivanje misionarskog društva."

"To je nemoguće", govorili su mu drugovi propovednici. Obučar je uhvatio za ruku jednog od njih, Andreja Fulera, i upitao sa mukom: "Moramo li se opet rastati a da ništa nismo uradili?" Propovednici su utihnuli kako bi čuli Kerija koji se i dalje zalagao a pre nego što su se razišli, rešili su da se za idući sastanak "napravi plan za formiranje baptističkog društva za propagiranje evanđelja među neznabošcima".

Dana 2. oktobra 1792. dvanaest propovednika, jedan student i jedan laik okupili su se u kući udovice Valis, kući poznatoj pod imenom "Evanđeoska gostionica". Pod vodstvom vatrenog Kerija povezali su se u misionarsko društvo, čiji je prvi budžet iznosio manje od 100 dolara. Konačno se nešto pokrenulo, Keri je radosno otišao kući.

Već sledeće godine Vilijam Keri je sa porodicom na palubi danskog jedrenjaka putovao u Indiju. Nakon pet mučnih meseci na moru, Keri je ugledao indijsku obalu. Ali hoće li se moći iskrcati? On je znao za zakon, koji je doneo parlament: "Britanski državljani, koji se zateknu u Istočnoj Indiji bez dozvole, podležu globi i zatvaranju". Kerijeva družina nije imala dozvolu. Srećom, kapetanu danske lađe ovi misionari su bili veoma simpatični. Tako, pre pristajanja on je misionare prebacio na domorodačku barku. Barka je neopaženo promakla uzvodno rekom Hoghli i pristala u Kalkuti. Misionari nisu bili uočeni.

Strah od hapšenja od strane vlasti u Kalkuti naterao je Kerija da se - kroz grozne močvare u kojima su vrebali tigrovi - povuče u unutrašnjost Indije. Tada su stigle dobre vesti. Jedan bogati Englez iz Kalkute, Džordž Udnej, poručio je Keriju da dođe da upravlja jednom od njegovih fabrika boja. Ponuđena mu je lepa plata, kojom je mogao da izdržava svoju porodicu i još bi i imao slobodnog vremena za misijski rad.

Keri je počeo da uči bengalski, sanskrt i nekoliko drugih indijskih jezika. Preveo je Novi zavet na bengalski, jezik običnih ljudi Indije. To

je ujedno i prvi zapis na bengalskom uopšte.

Prošlo je sedam godina pre no što se prvi obraćenik krstio. Dana 28. decembra 1803. rano ostareli Keri krstio je Krišnu Pala, indijskog tesara, i svojega sina Feliksa, koji će kasnije takođe postati misionar.

Danske vlasti u Seramporeu, Indija, zamolile su ga da preuzme brigu o štampi u njihovim kolonijama. Generalni guverner Indije toliko je cenio Kerijev prevodilački rad, da ga je pozvao da postane profesor bengalskog i sanskrta u novoosnovanom Fort Vilijam koledžu kraj Seramporea. Ti su poslovi osiguravali Keriju sjajnu platu, koju je on celu darivao za zajedničko delo misije.

Radnik je nastavio rad. Osim podučavanja i nadgledanja misijskog rada, preveo je celu Bibliju na četiri glavna indijska jezika. Izdao je prve novine koje su ikad izašle na nekom orijentalnom jeziku, a osim toga je objavio prevode orijentalnih dela, gramatike i debele rečnike.

Keri se ogorčeno borio protiv dva domorodačka praznoverja. Bolesno dete smatralo se začaranim i kao takvo, bilo bi ostavljano da umre. Misionari su uverili britanske vlasti da je to ravno ubistvu, i tako se tome stalo na kraj. Sati (Suttee), spaljivanje indijskih udovica na pogrebnoj lomači njihovih muževa, mučilo ga je godinama, sve dok konačno nije pridobio vlasti da iskorene i taj okrutan običaj.

Čovek koji je "radio velike stvari za Boga" nadgledao je 126 hrišćanskih misijskih škola i indijski misionarski koledž. Još je više značajan po tome što je nadahnuo engleske i američke hrišćane da se za Hrista otisnu po celom svetu - do kraja zemlje. Stoga Kerija sa pravom nazivaju "ocem i utemeljiteljem modernog misionarskog pokreta".

Bivši obučar, koji je Bibliju učinio pristupačnom i čitljivom za 300 miliona ljudi, i to na njihovim jezicima, šapnuo je na smrtnoj postelji u svojoj ljubljenoj Indiji: "Šta li je Bog učinio!" Dok je jednom od svojih poslednjih posetilaca rekao: "Kad umrem, nemojte ništa govoriti o dr Keriju - govorite o njegovu Spasitelju."

Posle njegove smrti, kalkutske su se novine pridružile hrišćanskim vođama celoga sveta u odavanju priznanja njegovom delu i veličini. Na njegov nadgrobni kamen uklesan je njegov

životni moto: **"Očekujte velike stvari od Boga; i radite velike stvari za Boga". ◀**

Prema knjizi: Heroes of faith - James C. Hefley.

misaone refleksije

SAN JEDNOG ČOVEKA **nepoznati autor**

"Sanjao sam da sam se našao u jednoj velikoj prostoriji, u kojoj nije bilo ničega osim zidova. Na zidovima su bile mnoge fioke, nalik kartoteci, sličnoj onoj u bibliotekama, u kojim se po abecednom redu nalaze popisi autora i naslova. Ove fioke su se protezale od poda do tavanice i izgledalo je kao da u oba pravca nemaju kraja, a imali su i sasvim drugačije nazive.

Kada sam prišao bliže tom zidu sa fiokama, prva koja je privukla moju pažnju bila je ona na kojoj je pisalo "Ljudi koje sam voleo". Otvorio sa je, i pogledom preleteo preko kartica u njoj. Brzo sam je zatvorio šokiran spoznajom da sam prepoznao imena zapisana na svakoj kartici. Tada sam bez da mi je rečeno, shvatio gde se nalazim...

Shvatio sam da je ova velika prostorija sa svojim malim fiokama obrađeni kataloški sistem celog mog života. Ovde je bilo zapisano svako delo mog života, malo i veliko, i to u takvim detaljima kojima moje pamćenje nije doraslo.

Osećaj čuđenja i znatiželje, zajedno sa užasom, mešali su se u meni dok sam nasumice otvarao fioke i istraživao njihov sadržaj. Neke su mi donele radost i slatke uspomene; druge osećaj sramote i žaljenja, koje je bilo tako veliko, da sam preko ramena proveravao - gleda li me ko.

Fioka naslovljena "Prijatelji" bila je pored one označene sa "Prijatelji koje sam izneverio" "Knjige koje čitam", "Izrečene laži", "Utehu koju sam pružio", "Šale kojima se smejem". Neke su bile gotovo smešne u svojoj preciznosti: "Moje uvrede izrečene prema bratu". Opet, nekima se nisam mogao smeјati: "Stvar koje radim u

ljutnji", "Gundanja roditeljima", "Psovke", Sadržaji ove ogromne kartoteke nisu prestale da me iznenađuju. Često je u nekim fiokama bilo više kartica nego što sam očekivao a ponekad manje nego sam se nadao.

Bio sam poražen samim sadržajem života, koji vodim. Je li moguće da sam u 20 godina života imao vremena da popunim svaku od ovih hiljada, čak i miliona kartica? Ali svaka kartica je potvrđivala tu istinu. Svaka napisana mojim rukopisom. Svaka potpisana mojim rukopisom. Kada sam otvorio fioku naslovljenu sa "Pesme koje slušam", shvatio sam da se broj kartica povećavao kako bi obuhvatio njihov sadržaj. Bile su gusto zbijene, no ipak ni nakon dugog listanja još nisam dolazio do poslednje kartice. Zatvorio sam ga posramljen, ne toliko kvalitetom muzike, već više ogromnom količinom vremena na koje su ove kartice podsećale.

Kada sam došao do fioke označene sa "Požudne misli", osetio sam kako im telom struji hladnoća. Izvukao sam fioku samo malo, izbegavajući tako da proverim njenu punu veličinu, izvukao sam jednu karticu. Zadrhtao sam zbog sadržaja. Razboleo sam se pri samoj pomisli da je i takav trenutak zabeležen. Obuzelo me je gotovo životinjsko ludilo. Jedna misao me je obuzela: "Niko, nikada ne sme videti ove kartice!" Mahnito sam izvukao tu fioku. Njena veličina više mi nije bila važna. Morao sam je isprazniti i spaliti sve kartice. Ali kad sam je uhvatio za jedan kraj i počeo njome udarati po podu, nisam mogao izbaciti ni jednu jedinu karticu. Postao sam očajan izvukao karticu i kada sam pokušao da je pocepam, shvatio sam da je čvrsta poput čelika. Poražen i potpuno bespomoćan vratio sam fioku na njeno mesto, naslonio sam se čelom uz zid, ispustio sam dugi uzdah samosažaljenja.

Tada sam ugledao naslov fioke koji je glasio: "Ljudi sa kojima delim Evanđelje". Ručica ove fioke bila je svetlija od ostalih, novija, skoro neupotrebljavana. Povukao sam za ručicu i mala kutija ne duža od 8 cm, pala je u moje ruke. Kartice koje je sadržavala mogao sam izbrojati na prste jedne ruke. I onda su naišle suze. Počeo sam da plačem. Jecaji su bili toliko duboki, da me je taj bol, počevši od stomaka protresao skroz. Pao sam na kolena i zajecao. Plakao sam od sramote, od silne sramote zbog svega. Redovi fioka vrteli su se u mojim suznim očima. Niko, ne sme nikada, nikada videti ovu sobu. Moram je zaključati i sakriti ključ.

Ali onda kada sam obrisao suze, ugledao sam Njega. Ne, molim Te, ne Njega. Ah, bilo koga samo ne Isusa Hrista. Bespomoćno sam gledao dok je On otvarao fioke i čitao kartice. Nisam mogao da podnesem Njegovu reakciju. U onim trenucima kada sam se usudio i pogledao u Njegovo lice, video sam tugu veću od moje. Izgledalo je da je intuitivno uzimao baš najgore kartice. Zašto je morao da čitati baš svaku?

Napokon se okrenuo i pogledao prema meni. Gledao me je sa žaljenjem u očima. Ali to je bilo žaljenje koje me nije ljućilo. Spustio sam glavu, pokrio lice rukama i ponovo počeo plakati. On je došao ka meni i zagrlio me. Mogao je reći toliko stvari. Ali nije rekao ni jednu jedinu reč. Samo me zagrlio i plakao je sa mnom.

Zatim se ustao i ponovo prišao zidu sa fiokama. Počevši od jednog kraja sobe, otvarao je fioke i na svaku karticu preko mog - stavljao svoj potpis. "Ne!", viknuo sam žureći prema Njemu. Sve što sam mogao reći bilo je "Ne, ne!", dok sam vukao karticu iz Njegove ruke. Njegovo ime ne bi smelo biti na ovim karticama. Ali ono je bilo tu, pisano crvenim, tako bogatim, tako tamnim, tako živim. Ime ISUS je u potpunosti prekrilo moje ime. Bilo je pisano Njegovom vlastitom krvlju.

Nežno je uzeo karticu nazad iz moje ruke. Nasmehio se tužnim osmehom i nastavio da potpisuje moje kartice. Mislim da nikada neću razumeti kako je to uspeo tako brzo, ali već sledećeg trenutka čuo sam kako je zatvorio i poslednju fioku i došao nazad do mene. Stavio je svoju ruku na moje rame, nasmešio se i rekao: "Svršeno je". Ustao sam, a On me je poveo napolje iz sobe. Na vratima sobe nije bilo brave, jer je u njoj još kartica koje čekaju da budu ispisane..."

ZA RAZMIŠLJANJE...

- Hrišćanine, tvoje "ubijanje vremena" može se pogubno odraziti na večnost.
- Ako crkva želi boljeg pastira, za početak je dovoljno da počne da se moli za onog koga već ima.
- Sam Bog ne namerava da sudi nikoga pre njegove smrti. Zašto bi ti radio drugačije?
- Da "skратиš priču...", nemoj je ni počinjati.

- Mir počinje osmehom.
- Pozvani smo da budemo svedoci za Gospoda, a ne advokati ili sudije.
- Slučajnost je kada Bog izabere da ostane anoniman.
- Ne stavlja znak pitanja tamo gde je Bog stavio tačku!

PROBUDI SE *Stančević Sreten*

Probudi se, mili brate
jer vremena malo osta,
ne daj da zli te vode,
jer sve kroz ljubav posta.

Probudi se, mili brate
neka ti savest bude čista,
odbaci sve navike loše
i ugledaj se samo na Hrista.

U tami svetlost tvoj život nek bude
nek ljubav za druge u tvom srcu zablista,
a kao poklon dobićeš život večni.
Zar ne vredi svoj život dati za Hrista?

(Rim. 6:16-23)

SionT InBox

Nisam skoro bila na trubi ali sam divno iznenadjena, bili ste super a sada ste jos bolji. Super su download stvari, snimila sam prijateljima na cd pa poklanjam. Samo napred! Pozdrav iz Sombora!!! *Marija*

* * *

Hvala Puno za divni website!
Samo mi zalostan zbog nema rijeci za hriscanske horuse (ili mozda tek nisam ih nasao). Jel' moguće da stavite rijeci za horuse online ako nisu tu ili obavestite me gdje ja mogu ih naci? Hvala! *John Mark*

Smešna strana...

GUŠTER PEPE

Mali dečak je uplakan utrčao majci u kuhinju, vičući: "Mama, desilo se nešto strašno!" "Šta je bilo sine?", upita zabrinuta majka.

"Moj gušter Pepe, je uginuo... i šta ja sad da radim, sa kim ću da se igram, sada sam tako usamljen...", odgovori tužno dečak.

Majka je pokušala da uteši svog dečaka rečima: "Hej, ne brini. Pepe je sada na nebu, sa Bogom, na predivnom mestu, koje je mnogo lepše od ovog!"

Dečak pogleda majku sa nevericom, pa zapita: "Mama, pitam se, šta će Bogu mrtav gušter na nebu, kad ni meni ovde ne treba..."

MOLITVA

U nedeljnoj školi učiteljica upita jednu devojčicu: "Reci mi, da li se uvek moliš Bogu pre jela?"

Devojčica brzo odgovori: "O, ne! Nema potrebe za time. Moja mama je odlična kuvarica!"

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>